

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πῶσα αἰτησις ἀπευθύνεται:
Διευθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀθήναις

ΕΤΟΣ ΕΝΝΑΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1900 ἕως 15 Σεπτεμβρίου 1901. Ὁφείλουσι δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες τὰ ἑγγραφοὶ συνδρομηταὶ τὰ ἀποστέλλουσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ τὰ ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς ἢ ταχυδρομικοῦ δελταρίου πρὸς τὸν συντάκτην κ. Γεώργ. Κ. Γάγαρν.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐννεαετίας συντηροεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν ἐγγραφῆς τοῦ νομοσχεδίου περὶ ἰδρύσεως «ταμείου τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου» ἡγήθη μακρὰ ἐν τῇ βουλῇ συζητήσεις εἰς ἣν ἔλαβον μέρος πολλοὶ ἐκ τῶν κορυφαίων πολιτικῶν τινὲς ἐφεξὲς τὸ νομοσχέδιον διότι ἐπιζητεῖται δι' αὐτοῦ ἡ σύναψις δανείου εἰκοσι ἑκατομμυρίων πρὸς ἀναδιоргάνωσιν τοῦ στόλου, ἅλλοι ἐπιδοκιμαζοῦν μὲν τὸ νομοσχέδιον ἀλλὰ διαφωνοῦσιν εἰς τὰς λεπτομερείας καὶ εἰς τὸν τρόπον καθ' ὃν θὰ διοικῆται τὸ ταμεῖον. Εἰς τινὰ δὲ βουλευτὴν Ἀττικῆς ἀπαντῶν ὁ πρωθυπουργὸς εἶπεν ὅτι εἰς τὸ νομοσχέδιον δὲν πρέπει νὰ δοθῇ χαρακτηρισμὸς φορολογικὸς, διότι δι' αὐτοῦ ἐπιδικάζεται ἡ ἀνακαίνισις καὶ συμπλήρωσις τῶν ναυτικῶν δυνάμεων τοῦ Κράτους· εἶνε δὲ ἀποδεδειγμένον ὅποιαν σημασίαν ἔχει ὁ στόλος διὰ Κράτος παράλιον οἷον ἡ Ἑλλάς. Ἀνέφερε προσέτι τὴν κατασκευὴν τῶν τριῶν μεγάλων θωρηκτῶν ἕνεκα τῶν ὁποίων ἐσώθησαν ἀπὸ τῆς καταστροφῆς αἱ παράλιοι πόλεις κατὰ τὸν πόλεμον. Προσέθηκε δὲ ὅτι λόγοι σοβαροὶ ἐπιβάλλουσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν ταχεῖαν λήψιν μέτρων καὶ ὑπὲρ τοῦ ναυτικοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ στρατοῦ· ἐάν δὲ ἡδύνατο ἡ κυβέρνησις νὰ ἀνακοινώσῃ εἰς τὴν βουλὴν τοὺς λόγους τούτους ἀναντιρρήτως αὕτη—εἶπεν ὁ κ. πρωθυπουργός—σύσσωμος θὰ παρεῖχε τὴν ψήφον τῆς. Δὲν δυνάμεθα νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὰς λεπτομερείας τοῦ νομοσχεδίου ὡς κατηρτίσθη, οὔτε ἔχομεν ἡμεῖς ἀνάγκην νὰ ἐξετάσωμεν ἀπὸ πόσα ἐδάφια καὶ ἀπὸ πόσους παραγράφους ἀποτελεῖται, οὔτε ἐάν διοικητὴς τοῦ ταμείου διορίζεται ναύαρχος ἐν ἐνεργείᾳ ἢ τις ἄλλος ἀποστρατευθεὶς ἀξιωματικός. Ἡμεῖς ἀποβλέπομεν εἰς τὴν οὐσίαν, τούτεστι εἰς τὴν ταχεῖαν ἀναδιоргάνωσιν τοῦ ναυτικοῦ. Μετὰ τὸν πόλεμον κατεδείχθησαν πολλὰ ἑλλείψεις εἰς τὰ πολεμικὰ σκάφη, τινὰ δὲ ἐξ αὐτῶν ἐκηρύχθησαν καὶ ἐντελῶς ἄχρηστα καὶ ἀπεφασίσθη ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου ἢ πώλησις αὐτῶν ὡς ἀχρήστου ὕλικου. Τὴν ἑλλειψίν, ἣτις προκύπτει ἐκ τῆς κατὰ δίκην εἰς ἀχρηστίαν τῶν πλοίων τούτων σπεύδει νῦν τὸ ὑπουργεῖον νὰ ἀναπληρώσῃ. Ἐχει δὲ καθήκον ὅχι μόνον ἡ τωρινὴ κυβέρνησις νὰ ἐπαγρυπνᾷ ἐπὶ τῶν συμφερόντων τοῦ Κράτους καὶ νὰ φροντίζῃ ὁσημέραι νὰ συμπληρώνη καὶ

παρασκευάζῃ τὰς τε ναυτικὰς καὶ στρατιωτικὰς δυνάμεις τῆς χώρας, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἄλλη, ἣτις θὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸ μέλλον, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἔχει καθήκον νὰ πράξῃ τὸ ἴδιον. Ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἀνεπαυόμεθα εἰς παχεῖς λόγους εἰς ὄνειροπολήματα καὶ φαντασιώδεις κατακτήσεις πόλεων καὶ ἐπαρχιῶν διὰ μιᾶς κλάρας παρήλθε. Τὸ ξίφος καὶ τὸ ὄπλον, ἡ τελεία στρατιωτικὴ καὶ ναυτικὴ παρασκευὴ εἶνε ἐκείνη ἡ ὁποία θὰ δυνήθῃ μιαν ἡμέραν νὰ προσπλῇ τὰ δίκαια τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Δὲν εἶνε δὲ εὐχερὲς νὰ εἰπώμεν «ὅτι ἡ Ἑλλάς δὲν θὰ κάμῃ πόλεμον πλέον». Ποῖος μᾶς ἐγγυᾶται τοῦτο; Τὸ ἴδιον ἐλέγχθη κατὰ τὸ 1878 καὶ ὅμως ἦλθε τὸ 1886 καὶ σχεδὸν ἐγίνε πόλεμος, ἦτοι μετὰ ὀκτῶ ἀκριβῶς ἔτη. Καὶ κατὰ τὸ 1886 ἐλέγχθη ὅτι τελείωσε πλέον, δὲν θὰ περιπλᾷ ἐκ νέου ἡ Ἑλλάς καὶ ὅμως μετὰ 10 ἔτη ἦλθε τὸ 1897 καὶ ἐκηρύχθη ὁ πόλεμος. Τίς εἶδε τί μέλλει νὰ συμβῇ αὖριον. Οὔτε πάλιν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν «εἰμεθα μικροὶ καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ τὰ βάλωμεν μὲ ἰσχυροὺς», διότι ὅσον μικροὶ καὶ ἂν εἰμεθα δὲν δυνάμεθα νὰ μείνωμεν ἀδρανεῖς ὅταν ἴδωμεν χώρας ἑλληνικὰς ἀπειλουμένας καὶ δίκαια ἔθικα καταπατούμενα. Τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος δέον νὰ φρουρῇ ἀγρύπνως τὰ συμφέροντα τοῦ ἑλληνισμοῦ ὡς παρεσχέσασεν αὐτὰ ἡ ἡρακλῆ γυνεὰ τοῦ 1821. Ἐὰν χθὲς ἡττήθη ἡ Ἑλλάς καὶ ἐταπεινώθη δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι ὀφείλει καὶ νὰ σταυρώσῃ τὰς χεῖρας. Ἐθνη μεγαλειότερα τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰσχυρότερα ὑπέστησαν ταπεινώσεις δεινότερας καὶ ἥττας μεγαλειότερας. Ὁ Ἑλληνισμὸς ἐξασκεῖ ἐν τῇ Ἀνατολῇ μεγίστην ἐπίδρασιν καὶ ὅταν ἀποφασισθῇ ἡ λύσις τοῦ προβλήματος θὰ διαδραματίσῃ τὸ σπουδαιότερον πρόσωπον διὰ τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖται σύντονος ἐργασία καὶ δραστηριότης. Δὲν ἐταπεινώθη διὰ τῶν τελευταίων ἀτυχημάτων, ἀπέτυχε μόνον εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πόθων αὐτοῦ ὅπως πᾶς ἰδιώτης δὲν ἐπιτυχάνει πάντοτε εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις αὐτοῦ.

ΑΛΒΑΝΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Β'.

Σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ ὑπὸ τῆς Πύλης σχηματισθεὶς πρὸ τοῦ ἐν Βερολίῳ συνεδρίου Ἀλβανικὸς Σύνδεσμος ἐπὶ σκοπῷ νὰ μὴ λάβῃ ἡ Ἑλλάς τὰ Ἰωάννινα, τὸ Σούλιον, τὴν Πρέβεζαν καὶ τὰ λοιπὰ μέρη μέχρι τοῦ ποταμοῦ Θυμαῖδος (Καλαμά νῦν), ὠνόμασεν εἰς τὰς πρὸς τὰς διαφόρους Ἑυρωπαϊκὰς Αὐλὰς ἀνακοινώσεις αὐτοῦ τὴν μὲν Ἡπειρον, Κάτω Ἀλβανίαν, τὴν δὲ «κυρίως Ἀλβανίαν» Ἀνω Ἀλβανίαν ἐξαιτήσας, ὅπως συμπεριλάβῃ καὶ τὴν Ἡπειρον ἐν τῇ Ἀλβανίᾳ, καὶ ἐπομένως ἡ Ἑλλάς οὐδὲν δικαίωμα ἐθνολογικὸν κεκτηταὶ ἐπὶ τῆς Ἡπείρου, οὐδὲ δύναται διὰ τούτου νὰ συμπεριλάβῃ ἐν αὐτῇ χώρας καθαρῶς Ἀλβανικὰς. Ἀλλ' αὐτὰ

τὰ τεχνάσματα τῆς Πύλης ὠφέλησαν μὲν προσωρινῶς αὐτήν, ἀφύπνισαν ὅμως παρὰ τοῖς Μωαμεθανοῖς Ἀλβανοῖς καὶ ἰδίᾳ παρὰ τοῖς Ἀλβανοῖς Πασάδες, Μπέηδες καὶ Ἀγάδες τὰ ἐθνικὰ αἰσθήματα, ὥστε τοῦ λοιποῦ νὰ φροντίζωσι περὶ τῆς ἰδίας ἐαυτῶν ἐθνικότητος ἀσχέτως πρὸς τὸν Μωαμεθανισμόν· διότι τὰ αἰσθήματα ταῦτα εἶχον πρότερον μόνον οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ Ἀλβανοί, οἱ δὲ Μωαμεθανοὶ παντελῶς ἡγνόουν· οἱ δὲ Καθολικοὶ ἢ ὁποῖοι τοῦ Πάπα Ἀλβανοὶ ἔχοντες ἴδιον ἀρχηγόν, τὸν Πρέγκ-Δόταν, ἄγονται καὶ φέρονται ὑπὸ τοῦ παπικοῦ κλήρου ὅτε μὲν πρὸς τὴν Ἰταλίαν ἀποκλίνοντες, ὅτε δὲ πρὸς τὴν Αὐστρίαν· διότι λόγῳ θρησκευτικῆς οὐδολῶς δύναται νὰ συμφωνήσωσι ταῖς δυσὶν ἄλλαις μοῖραις τῶν Ἀλβανῶν, ἦτοι τῶν Μωαμεθανῶν καὶ Ὀρθόδοξων, ἐπειδὴ ἑκάτερα τούτων τείνει πρὸς τὸ ὁμοθησκόν. ἡ Ὀρθόδοξος μερὶς πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἡ δὲ Μωαμεθανικὴ, ἡ καὶ πολυπληθέστερα, πρὸς τὴν Τῦ. Πύλιν, ἀφ' ἧς παντάπασιν δὲν ἀποσπῶνται ἄνευ ἀνάγκης μεγίστης· μάλιστα θιασώται αὐτῆς ἐκθυμοὶ εἰσι καὶ ὑποστηρικταὶ πιστότατοι, καὶ διὰ τούτο πλείστοι ὅσοι ἐξ αὐτῶν διατελοῦσιν ἐν ὑψηλοῖς ὑπουργήμασι καὶ ἐν αὐτοῖς ἐτι τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Σουλτάνου, πρᾶγμα, ὅπερ διαθρύπτει τὴν ἐαυτῶν φιλοτιμίαν· οὐδὲν ἦτον ὅμως καὶ τοῦ ἐθνικοῦ αὐτῶν αἰσθήματος δὲν ἀμελοῦσιν, οὐδὲ καθυδρῶσιν αὐτῶν οἱ λογιώτεροι. Ὅθεν καὶ μακρὰν τοῦ Βυζαντίου, ἔνθα αἱ τῆς πονηρᾶς Τῦ. Πύλης ὑπόνοιαι δὲν δύναται, ὡς νομίζουσιν, νὰ φθάσωσι, συνετέλεσαν πρὸς σύστασιν Ἀλβανικοῦ Συλλόγου ἐν Βουκουρεστίῳ τῆς Βλαχίας ὑπὸ τὴν Ἀλβανικὴν ἐπωνυμίαν «Drita», τούτεστι «Φῶς», ἔχοντος καὶ ὁμώνυμον ἐφημερίδα ἐκεῖσε ἐκδοδομένην, ἧς σκοπός, πρὸς ἐν τὰ ἐχευετικὰ βέλη, ἡ Ἑλλάς καὶ οἱ Ἕλληνες κυρίως ὅπως μὴ ὁμονοήσωσι ποτε Ἀλβανοὶ καὶ Ἕλληνες καὶ οὕτως ἀποτελέσωσιν ἓνα πυρῆνα λίαν σπουδαῖον ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἀκαταπόνητον καὶ ἀκαταμάχητον. Ἐνεργοῦσι δὲ καὶ προσηλυτισμὸν καὶ παρὰ τοῖς Ὀρθόδοξοις Χριστιανοῖς καὶ παρὰ τοῖς Καθολικοῖς, ὅπως συνδραλίζωσι τὰ φυλετικὰ μίσση, ἐπαυξάνωσι τὴν ἐκχρόνισιν καὶ ἐξουδετεροῦντες οὕτω τὴν συνεννόησιν ἐξισορῶσιν πρὸ πάντων τὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖον, σκοπός, εἰς ὃν καὶ ἡ Διπλωματία ἰσχυρῶν τινων Κρατῶν τῆς Εὐρώπης ἐνδιαφέρεται· ἐπειδὴ, καταπονουμένου οὕτω τοῦ Ἑλληνικοῦ, τὸ Ἀλβανικὸν ἀπορροφᾶται εὐκολώτατα ὕστερον καὶ ἀπονώτατα.

Ἐνταῦθα ἔγκειται ὁ κόμβος τοῦ ζωτικῆς τούτου ζητήματος ὃς ἀ τε τοὺς Ἕλληνας καὶ Ἀλβανούς εἶνε ὁ Γόρδιος δεσμός, ἐφ' οὗ τὴν λύσιν οὗτοι ἀμφότεροί εἰσι προωρισμένοι, ἐὰν σωφρονώσιν. Ἀλλ' ὅπως ἡ λύσις ὀρθῇ γένηται καὶ αἷσιος διὰ τὰ δύο ἀδελφὰ στοιχεῖα, τὸ τε Ἑλληνικὸν καὶ Ἀλβανικόν, δέον νὰ ὀρίσθῃ πρότερον ἡ ἔθνολογικὴ σχέσις αὐτῶν πρὸς ἄλληλα ἐν ἀκριβεῖ καὶ ἐν ἐπιστημονικῇ ἐρευνῇ ἀκραίφνῃ, καὶ τότε εὐρίσκεται ἡ ἀλήθεια, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ὀφείλει νὰ ὑποκύψῃ πᾶσα παρὰ τὸν ὀρθὸν λόγον ἀξίωσις ὅπουδήποτε καὶ παρ' οἰουδήποτε προερχομένη· διότι ἡ ἀλήθεια ἐστὶ κυρίαρχος ἐν πᾶσι τοῖς ζητήμασιν· εἴτ' ἐθνολογικοῖς, εἴτε οἰοισδήποτε ἄλλοις· πᾶς δὲ ὁ τῇ ἀλήθειᾳ ἀντιστρατευόμενος ἀπόβλητός

Ὅσοις δὲν ἐμείλῃσιν τὴν ἔως 15 Σβρίου 900 κα-
θυσταρομένην συνδρομὴν του, μέχρι τῆς 30ης Νοεμ-
βρίου δὲν θὰ λαμβάνῃ πλέον τὴν «Φωτὴν τῆς Ἡπεί-
ρου», ἀφοῦ δημοσιευθῇ καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς τὴν
φύλλον. Τοῦτο ἐννοεῖται: ὅτι γίνῃ δι' ἑλοὺς ἐκείνου εἰ-
σὸς ἐνδεδιχμένη καὶ κωφεύουσα.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Αίφνιδίως απέθανεν ὁ ἐν τῇ Ἐθνικῇ Πανεπιστημίᾳ καθηγητὴς τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας **Ἰωάννης Πανταζίδης**. Ὁ θάνατός του ἀπορροφᾷ ἀλλθὼς τὰ ἑλληνικά γράμματα, στερῶν αὐτὰ ἀντιπροσώπου οὐχὶ μόνον ὑπερέχου ἀξίας, ἀλλὰ καὶ χαρακτηρὸς ἐπιλέκτου καὶ σπανίου. Τὰ γράμματα ὑπῆρξαν ἡ μοναδικὴ καὶ ἀποκλειστικὴ αὐτοῦ ἀπασχόλησις καὶ εἰς τὸν ἕνα τοῦτον ἔρωτα συνώψισεν ὅλην τὴν ἐνέργειαν τῆς ζωῆς του. Ὑπῆρξε διὰ τοῦτο ὁ τύπος τοῦ διδασκαλοῦ, ὁ συνεχίζων τοὺς παλαιούς ἐκείνους, τοὺς συνενοῦντας ἥθος ὑπέροχον πρὸς μάθητιν φωτεινὴν, βίον ἀπείρτον μετὰ φιλοπονίας ἀνεκδότου, ἀφωσίωσιν ἔντονον πρὸς ἕν ἰδανικὸν μετ' ἀδιατάκτου πεποιθήσεως περὶ τοῦ σκοποῦ καὶ τῶν υποχρεώσεων τῆς ζωῆς. Ἐγεννήθη ἐ Κρουσόφ τῆς Μακεδονίας τὸ 1828. Διδάσκει ἐπὶ τινα χρόνον ἐν Μακεδονίᾳ, διότι εἰς τὸ ἔργον τοῦ διδασκάλου καθιερώθη σχεδὸν ἀπὸ τῆς ἡλικίας τοῦ μείρακος, μετέβη τὸ 1855 εἰς Γερμανίαν πρὸς συμπλήρωσιν τῶν φιλολογικῶν σπουδῶν του. Κατελθὼν εἰς Ἀθήνας ἐδημοσίευσε τὸ 1859 ἀξιόλογον πραγματεῖαν περὶ τῶν «Ἑλληνικῶν τοῦ Ξενοφῶντος» κατὰ περίεργον ἀληθῶς σύμπωσιν ἀρχίτας καὶ περατώσας τὸ στάδιον του διὰ τοῦ ὑπομνηματισμοῦ τοῦ «Ἑλληνος συγγραφέως, πρὸς τὸν ὁποῖον ὡς ἐξ ἡθικῆς καὶ πνευματικῆς τινος συγγενείας διαυγείας, ὁμαλοτήτος καὶ κομψότητος εἶχε στραφῇ ἡ φιλόπονος αὐτοῦ ἐνεργητικότης. Εὐρίσκομεν κατόπιν αὐτόν, ἀπὸ τοῦ 1861—1864 συνεργαζόμενον εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Κουμανοῦδου καὶ τοῦ Μυροφρύδου ἐκδιδόμενον φιλολογικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα «Φιλίστορα» καὶ εἰς τὸ ὑπὸ Κουμανοῦδου καὶ Καστόρη ἀπὸ τοῦ 1871 ἐκδιδόμενον «Ἀθηναιτν», τῷ 1875 διωρίσθη καθηγητὴς τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας ἐν τῇ Πανεπιστημίᾳ, ἐξηκολούθει δὲ δημοσιεύων παντοίας γλωσσολογικὰς καὶ κριτικὰς πραγματείας, ὧς ἀξιολογώτερα εἶνε ἢ περὶ ἀποκαταστάσεως τοῦ κειμένου τοῦ κειμένου τοῦ Μιχαὴλ Ψελλοῦ, ὡς καὶ ἐλαφρότερα χάριν τῶν πολλῶν φιλολογικῶν ἄρθρα εἰς τὴν «Ἑστίαν» τοῦ Διομήδους καὶ τοῦ Κασδῶν. Τὸ 1874, ὀλίγον προτοῦ διορισθῇ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, ἐδημοσίευσε τὸ «Ὀμηρικὸν Λεξικόν» του, τὸ ὁποῖον ἠντλήθη μὲν ἀπὸ γερμανικῶν ἰδίως πηγῶν, ἀλλ' εἰς τὸ ὁποῖον προσέδωκεν ὅλην τὴν δύναμιν πρωτοτύπου ἐργασίας, πρωτοτύπου ἐργασίας, προσφιέστατα ἐρμηνεύων καὶ ἐπεξηγῶν τὰς ὁμηρικὰς φράσεις διὰ τῆς φρασεολογίας τῆς δημοτικῆς γλώσσης, ἐφαίνων οὕτω τοὺς ἀφθάρτους δεσμούς τοὺς τοὺς ἐνοῦντας τὴν γλῶσσαν τῶν προϊστορικῶν χρόνων τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὸ ἰδίωμα τὸ ἀνθρῶν ἀκόμη καὶ τῶρα ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Τὸ 1887 ἐξέδωκε «Χρονικὸν τοῦ Πανεπιστημίου», ἡτοῖ ἱστορίαν τοῦ ἰδρύματος τῆς διοικήσεως καὶ τῶν ἔργων τῶν καθηγητῶν αὐτοῦ. Τὸ 1889 ἐδημοσίευσε τὴν «Γυμναστικὴν Παιδαγωγικὴν», ἐν τῇ ἔργῳ δὲ τούτῳ ἐκλάμπει ὅλη ἡ βαθεῖα μάθησις, ἡ διαυγὴς κρίσις καὶ ἡ πρακτικὴ ἀντίληψις τοῦ Πανταζίδου, ὅστις ἀπὸ τῆς γερμανικῆς σοφίας δὲν εἶχεν ἐν σπουδῇ ἀποταμιεύσει ἀτάκτως, ἀμεθοδῶς καὶ σκοτεινῶς ὀλίγας γνώσεις, ἀλλ' εἶχεν ἀθρολῶναι καὶ μεταποιήσει εἰς ἰδίαν ἰδέαν καὶ πεποιθήσει, ὅτι αὕτη παρέχει τὸ χρησιμὸν καὶ ἰσχυρὸν, τὸ τρέφον τὸν νοῦν καὶ ἐνισχύον τὴν ἰδιοφυίαν. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, παρὰ τὸ βάρος τῶν ἔπων, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀρχίσει νὰ καθίσταται αἰσθητόν, ὁ Πανταζίδης ἤρχισεν ἐργαζόμενος συντονώτερον. Ἐνόμιζε τις, ὅτι προσηκνέτο τὸ ἐγγίζον τέλος καὶ ἐσπευδε νὰ συμπληρώσῃ τὸ οἰοδομηματὴς ζωῆς του καὶ νὰ περιτεχνήσῃ γλαφυρότερον τὴν φιλολογικὴν αὐτοῦ μορφήν. Ἐδίδασκεν δὲ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον σχεδὸν ἀελλίπως καὶ προηόρευεν ἐπιτροπῶν καὶ ἀπασχόλησιν αὐτόν πᾶν ὅ, τι ἀποτελεῖ πνευματικὴν, κίνησιν.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ Η «ΠΡΕΒΕΖΑ»

Ἀνδρέου Λαχανῶ

Ὁδὸς Ἀθηνᾶς ἀπέναντι Δημοτικοῦ Θεάτρου καθαρὸς ἀπίστευτος προθυμία ζηλευτῇ. Πιναὶ ἀκαταγώνιστοι εἶνε τὰ μόνιμα συστατικά διὰ τὸ λαμπρὸν τοῦτο κούρειο. Πωλεῖται ἐν αὐτῷ πούδ' ἑλκύνθου.

Ὑπὸ τοῦ γραφείου τῆς Στατιστικῆς τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ἐξέδοθη τὸ τριμηνιαῖον Δελτίον τοῦ Εἰδικοῦ Ἐμπορίου τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῶν ξένων ἐπικρατειῶν, τῆς 2ας τριμηνίας τοῦ 1900. Κατὰ τὸ Δελτίον τοῦτο ἡ εἰσαγωγὴ ὅλων τῶν ἐμπορευμάτων κατὰ τριμηνίαν ταυτὴν ἀνῆλθεν εἰς ὄρ. 28,349,565, ἐνῶ κατὰ τὴν αὐτὴν τριμηνίαν τοῦ 1899 ἦτο 2,949,229 ἢτοι 1,141,661 ἐπὶ ἐλαττον ἐφέτος. Ἡ δ' ἐξαγωγὴ ἀνῆλθεν εἰς 17,886,602, ἀπέναντι 17,501,183 τὸ 1899, ἢτοι ἐπὶ πλέον ἐφέτος ὄρ. 385,419. Τελὴ εἰσαγωγῆς κατὰ τὴν αὐτὴν τριμηνίαν τοῦ 1900 ὄρ. 6,218,232, τοῦ 1899 δὲ 7,514,581, ἢτοι ἐπὶ ἐλαττον 1,196,346 Κεθ' ὁλόκληρον δὲ τὴν α' ἐξαμηνίαν τοῦ 1900, ἡ εἰσαγωγὴ μὲν ἦτο 56,803,266 ἀπέναντι 61,745,271 τοῦ 1899, ἢτοι ἐπὶ ἐλαττον 4,942,005 ἡ ἐξαγωγὴ δὲ 37,360,935, ἀπέναντι 36,155,597 τοῦ 1899, ἢτοι ἐπὶ πλέον 1,205,338. — Ἐς τὰ γραφεῖα τῆς Γενικῆς Διοικήσεως ἐκτός τῶν ἄλλων στρατιωτικῶν μεταβολῶν προστοιμάζεται, ὅπως ὑποβλήθῃ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν πρότασις περὶ ἀποσπάσεως ὠρισμένου τινὸς ἀριθμοῦ κτηνιάτρων παρ' ἐκείνου φρουρᾷ ὅχι μόνον πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς καθυποστρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, ἀλλὰ καὶ ἀστυατρικῶν καθηκόντων. προσεῖτι δὲ πρὸς σκοπὸν τῆς ταχείας καὶ ἐγκαίρου ἐπιστημονικῆς καταπολεμήσεως τῶν συχνωτάτων ἐπὶ ζωτικῶν, αἱ ὁποῖαι μαστιζοῦν τὴν κτηνοτροφίαν μας. — Ἡ οἶζον τέλος πάντων οἱ καταρρακταὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἀπὸ τῆς 4 μ.μ. ἐβρεχε διαρκῶς μέχρι τοῦ μεσσημερίου. Ἡ βροχὴ αὕτη, λίαν χρησιμὸς διὰ τὴν γεωργίαν, οὐδεμίαν σημαντικὴν ζημίαν ἐπληνέκεν εἰς τὴν πόλιν, καίτοι ἀπὸ τῆς 6ης μ.μ. μέχρι τῆς 10ης ἦτο ἀρκετὰ δυνατὴ. Ὁ Ἰλισσὸς ἐπλημμύρισε εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε ἡ συγκοινωνία τοῦ τροχιοδρόμου Ἀθηνῶν-Φιλαδελφείας διεκόπη. Ὁ ὑπὸ πλάγχθος κ. Κηλογερόπουλος, ἐντεταλμένος τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν φρουρῶν φυλακῶν Ἐφεβείου, Σιγγρού καὶ Πυριτιδαποθέκης ἀν καὶ ἐπιπλοῦς ἐχώσθη μέχρις ὁσφύος εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ὁ ἀγγελοφόρος του, μετὰ μεγάλης δυσκολίας κατέρωθσαν νὰ διαπεριωθῶσιν εἰς Καλλιθέαν ἥτις παρίστα ὄψιν εὐρυτάτης λίμνης. — Ἀρχίζει νὰ συζητῇται σοβαρῶς τὸ ζήτημα περὶ συγκεντρώσεως εἰς ἕν ἢ δύο μέρη καταλλήλα ὅλων τῶν ἀπανταχοῦ δεσμορπισμένων κατὰ χιλιάδας καταδικῶν καὶ ὑποδικῶν. Τῆς ἰδέας ταύτης ὑπέρμαχος φαίνεται, ὅτι εἶνε καὶ ἡ Δ. Μ. ἡ Βασίλισσα, ἡ ὁποία ἔχει τελείαν γνῶσιν τῆς φρικώδους καταστάσεως τῶν σημερινῶν φυλακῶν. Πρὸς πραγματοποίησιν μάλιστα τοῦ σκοποῦ τούτου ἡ Δ. Μεγαλειότης ἐκμίσησεν ἐν Ρωσίᾳ μέγα ποτὸν χρημάτων, ὅπερ ἤθελε διατεθῇ διὰ τὴν ἀνέγερσιν τῶν νέων φυλακῶν. Ἀλλὰ ποῖον τὸ καταλλήλοτερον μέρος διὰ τὴν συγκέντρωσιν τῶν φυλακισμένων, ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης κ. Καραμπυλὸς φαίνεται ἀποκλίνων ὑπὲρ τῆς Πύλου. Ὑπάρχουν ὅμως οἱ ἀντιφρονούντες καὶ οἱ διατεινόμενοι, ὅτι τὸ Πηλεονήσι εἶνε ὁ καταλλήλοτερος τόπος διὰ νὰ χρησιμεύσῃ οὕτως εἰπεῖν ὡς γενικαὶ φυλακαὶ τοῦ Κράτους.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Φ. Ἀλεξάνδρεια. — I. Β. Βαρνέτ. — Ἰω. Γ. Μανσούρα, ἐλήφθητα συνδρομὰς εὐχαριστοῦμεν. — Καὶ Χ. Ἀλεξάνδρεια, ἐλάβον τὴν λίαν εὐγενῆ καὶ πατριωτικὴν ἐπιστολήν σας. Σας εὐχαριστῶ καὶ θὰ τὰς γράψω. — Γ. Κ. Καρθαγαρά, ἡ ἐπιστολή σας ἐλήφθη. — Α. Κ. Βουλαῖον, εὐχαριστοῦμεν παρὰ πολὺ διὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἐτῶν συνδρομῆς σας. Δὲν βλέπει τίποτε ἢ βραδύτης ἀρκεῖ ὅτι δὲν ἐλησμονήσατε τὴν «Φωνήν». Ἡμεῖς δὲν ζητοῦμεν ἄλλο ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι καθυστεροῦν παρὰ νὰ μὴ γράφουν ὅτι διὰ τοῦτον ἡ ἐκείνων τὸν λόγον θὰ σὰς ἐμβάσωμεν τὴν συνδρομὴν ἀργότερα καὶ ὅτι ἔχομεν τοῦτο ὅπ' ὄψιν. Εἶνε ἀνεξήγητοι μόνον οἱ καθυστερόντες. — Ἰω. Σ. Βουκουρέστιον. Τὸ δελταρίον σας ἐλήφθη. ἔχετε ἀδικονεῖς διότι δάσκις σὰς ἐγγράψαμεν πάντοτε ἐμβάσατε προ

θύμως τὴν συνδρομὴν σας δι' ὅπερ καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους τοὺς προθύμως ἐμβάσαντες αὐτήν. — I. Ἀθ. Αἰτωλικόν, ἐλάβομεν ὅπ' ὄψιν τὰ γραφόμενα ἡμῶν. — Π. Δ. Μεσολόγγιον, Σας γράφομεν. — Φ. Κ. Κομοδῖνα Βοϊδόδα, σὰς εὐχαριστοῦμεν δι' ἐμβασθεῖσαν συνδρομὴν σας εἰς κκ. Χαῖτα. — Χρ. Π. Κιμπήρ. Ἡλ. Κ. Καρθαγαρά. Ἐλάβομεν εὐχαριστοῦμεν.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ὁ κ. Βλ. Δελαγιαννόπουλος ἐκ λάθους ἐδημοσιεύθη ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ὡς ἀποτελῶν μέλος τῆς Γενικῆς ἐπὶ τῶν εἰσφορῶν ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ σκόλου ἐπιτροπῆς.

(Ἡ Γενικὴ τῶν φοιτητῶν ἐπιτροπὴ.)

Ἀξιότιμη κύριε

Γνωρίζων ὅτι, μετὰ βαθυτάτης λύπης μου, τὸν θάνατον τοῦ σεβαστοῦ πενθεροῦ μου Χρήστου Δ. Σονδῶρη, φέρω ταῦτοχρόνως εἰς γνῶσιν ὅτι, ὅτι συνεργασθεὶς μετὰ τοῦ μακαρίτου ἐμπορικῶς ἐπὶ 13 συνεχῆ ἔτη, θὰ ἐξακολουθήσω ἐμπορευόμενος ἐν τῷ αὐτῷ κύκλῳ τῶν ἐμπορικῶν ἐργασιῶν, δι' ἴδιον καὶ ἀποκλειστικὸν Λογισμὸν μου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν

ΧΡΗΣΤΟΣ Δ. ΣΟΝΔΩΡΗΣ

κατ' ἐντολήν τοῦ μεταστάτης ἐκφρασθεῖσαν διὰ τῆς δημοσίας τοῦ Δ.σθῆκης.

Παρακαλῶν ὅμως νὰ ἐξακολουθήσητε τιμῶντες ὡς καὶ πρὶν τὸν ἐμπορικὸν οἶκόν μου, εὐαρεστηθῆτε νὰ λάβητε σημειώσιν τῆς κάτωθι υπογραφῆς μου καὶ νὰ δεχθῆτε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξαιρέτου πρὸς ὑμᾶς ὑποληψέως μου.

Ἐν Ἀρτῇ 23 Ὀκτωβρίου 1900.

Πέτρος Δ. Σπήλιος

Ὁ κ. Πέτρος Δ. Σπήλιος θὰ υπογράψῃ Χρ. Δ. Σονδῶρη.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀπανταχοῦ συνδρομηταὶ τῆς «Φωνῆς τῆς Ἡπείρου» οἱ καθυστεροῦντες τὰς συνδρομὰς αὐτῶν νὰ τὰς ἐμβάσωσιν εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀντιπροσώπους ἡμῶν. Ὑποθέτομεν ν' γνωρίζωσι πάντες ὅτι ἔχουσι καθήκον μόνον νὰ ἀποστέλλωσι τὴν συνδρομὴν τῶν καὶ νὰ μὴ περιμένωσι χιλίας παρακλήσεις. Οἱ ἐν Ρωμουνία συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ ἐμβάσωσι τὴν συνδρομὴν τῶν εἰς τοὺς Ἀδελφούς Χαῖτα ἐν Βουκουρεστίῳ Δ. Βασιλοπούλου εἰς Βρατσαν, οἱ ἐν Σερβίᾳ εἰς τὸν ἐν Βελιγραδίου κ. Ἰω. Χαρισσιᾶδην, οἱ ἐν Κιερῶ εἰς τὸν κ. Χαρίτην Βασιλείου, οἱ ἐν Πόρτ Σαῖτ εἰς τὸν κ. Η. Κατσονίδην, οἱ ἐν Τραπεζοῦ εἰς τὸν κ. Μ. Σπυρίδον, οἱ ἐν Διρρίσῃ εἰς τὸν κ. Ζοῦγκον, οἱ ἐν Πιτρικίς εἰς τὸν κ. Μιχ. Χαρίτων, εἰς τὸ προκτορεῖον τῆς Π.α.ε.λ.λ.οῦ, οἱ ἐν Κερκυρᾷ εἰς τοὺς Ἀδελφ. Δοσίου εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον «Κάδομος» οἱ ἐν Κερκερῶ εἰς τὸν κ. Α. Κούδοιτον οἱ ἐν Μεσολογγίῳ εἰς τὸν κ. Η. Διολαμῆτσον. Οἱ ἐν Διυρλίῳ εἰς τὸν κ. Δ. Γκάτσον. Οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ εἰς τὸν κ. Α. Πέτσειον εἰς Κερναμπάτ καὶ Δ. Μουτσόπουλον εἰς Φιλίππουπολιν. — Ἐκτός τῶν συνδρομητῶν δύναται νὰ ἐμβάσῃ καὶ ἀπ' εὐθείας εἰς ἡμᾶς τὴν συνδρομὴν τοῦ ἐντός συστημένης ἐπιστολῆς, ἡ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς οἱ ἐν Σερβίᾳ Αἰγύπτῳ, Βουλγαρίᾳ καὶ Ρωμουνίᾳ ὅπου λειτουργοῦν αἱ ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαὶ παρακαλοῦνται ὡσαύτως, νὰ ἀποστέλλωσι καὶ διὰ τοῦ μέσου τούτου τὴν συνδρομὴν τῶν.

Τὸ γραφεῖον τῆς «Φ. ἡ. τῆς Ἡπείρου» εὐρίσκεται ἐντός τῆς «Ἀδριατικῆς Ἀσφαλτικῆς Ἑταιρίας», ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς Χρηματιστηρίου.

Ἐξάρχος καὶ Ἀρσένος. Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμού κατάστημα τῶν Ἡπειρωτῶν τούτων συγκεντρώνει ὅλην τὴν καλλιῶσαν Ἀθηναϊκὴν κοινωσίαν ἥτις θέλει καὶ γνωρίζει νὰ ἐνδύηται εὐθὺς καὶ μὲ κομψότητα. Ἡ καλλιτεχνικὰ γυναικεῖα ἀφάρματα ἐκμισθῶσαν ἐφέτος διὰ κυρίας καὶ δεσποινίδας. Ἐξαιρετικῶς δὲ ἐκμισθῶσαν καὶ ὀλίγα ἀνδρικά ὑφάσματα τὰ ὁποῖα πολοῦνται μόνον εἰς τοὺς φίλους τοῦ καταστήματος καὶ ἐξαιρετικῶς καὶ εἰς τοὺς συμπατριώτας. Ὅλα ὅμως εἶδη ἐκλεκτά, εὐθηνὰ καὶ στερεὰ.